

Behandlingen indledtes med afhøringen af de samme petitionærer som under 20. Generalforsamling, Mr. Faris Glubb, fra The Committee for the Rights of Oman, samt Sheik Talib. Indholdet af deres indlæg var af samme karakter som sidste år, d. v. s. fordømmelse af den påståede britiske kolonipolitik i området. Kraftige angreb blev rettet mod Storbritannien for dets militære aktivitet, ligesom de sædvanlige påstande om tortur og misrøgt af fanger blev fremført.

Storbritanniens repræsentant afviste i et kort indlæg alle beskyldninger og fastslog på ny, at Oman-spørgsmålet ikke var et kolonispørgsmål, idet sultanatet Muscat og Oman var en uafhængig suveræn stat, og at dens interne anliggender ikke kunne diskuteres i udvalget.

Den øvrige behandling af spørgsmålet forløb som en debat om det fremlagte *resolutionsforslag*, som i sin operative del *godkender* koloniudvalgets beslutning, *berkræfter* befolkningens ret til selvbestemmelse og uafhængighed og anerkender retmæssigheden af dens kamp herfor, *beklager* Storbritanniens nægtelse af at efterkomme de relevante Generalforsamlingsresolutioner, *beklager* Storbritanniens politik ved at indsætte og støtte urepræsentative regimer i området, *anser* at opretholdelsen af militærbaser, depoter m. v. er en væsentlig hindring for befolkningens udøvelse af dens ret til selvbestemmelse og uafhængighed, og at deres øjeblikkelige fjernelse derfor er nødvendig, *anmoder* Storbritannien om øjeblikkeligt at ophøre med alle repressive handlinger mod befolkningen, at trække sine tropper tilbage, løslade politiske fanger og internerede, samt eliminere enhver form for britisk herredømme; resolutionen *anmoder* endelig alle medlemsstater om at yde befolkningen al støtte i dens kamp for frihed og uafhængighed.

Kommentarerne til resolutionsforslaget — kommentarer som fortrinsvis blev fremsat af arabiske og kommunistiske medlemmer — fulgte stort set samme retningslinier som petitionærernes indlæg.

Udvalget vedtog den 17. december 1966 resolutionsforslaget med 61 stemmer for, 15 imod (de vestlige lande, herunder alle nordiske), medens 22 afstod (latinamerikanske lande, Burma, Kina, Ethiopien, Frankrig,

Indien, Iran, Irland, Jamaica, Japan, Sierra Leone og Thailand).

Plenarforsamlingen vedtog resolutionen (res. 2238) den 20. december 1966 med 70 stemmer for, 18 imod, medens 28 afstod (samme stemmemønster som i udvalget).

4. udvalgs beretning: A/6622.

Gibraltar.

(Dagsordenens punkt 23).

4. udvalg behandlede i dagene 14.-17. december spørgsmålet om Gibraltar.

Spaniens repræsentant redegjorde i sit indlæg for Spaniens syn på de gennem 1966 som følge af Generalforsamlingsresolution 2070 (XX) førte forhandlinger mellem Storbritannien og Spanien. Han hævdede, at det alene på grund af Storbritanniens helt negative holdning ikke havde været muligt at nå frem til blot at begynde på realitetsdrøftelser. Han fremkom derefter med anklager mod Storbritannien for krænkelse af den neutrale zone nord for Gibraltar-klippen og for krænkelse af spansk luft- rum gennem overflyvninger med i Gibraltar stationerede fly. Han gengav afslutningsvis, efter at have hævdet, at Storbritannien ikke havde til hensigt at afkolonisere Gibraltar, de spanske forslag til en løsning af konflikten: a) Spanien og Storbritannien skulle forhandle sig frem til en ordning til beskyttelse af befolkningen, efter at kolonistatus var ophørt b) kunne enighed ikke opnås, var Spanien rede til at overgive FN's generalsekretær et udkast til en sådan ordning til dennes godkendelse, og c) Spanien var rede til at forhandle med Storbritannien om beskyttelse af dette lands interesser, som ikke var i strid med pagten eller Generalforsamlingens resolutioner.

Fra *britisk* side afvistes påstandene om, at det var på grund af Storbritanniens negative holdning, at forhandlingerne ikke havde vist resultater; tværtimod havde Spanien netop afvist Storbritanniens forslag om en henvisning af de juridiske sider af problemkomplekset til afgørelse ved Den internationale Domstol; det var sket med den begrundelse, at en sådan henvisning ikke ville være i overensstemmelse med FN's resolutioner. Storbritannien ønskede imidlertid at understrege, at man ikke fra bri-